

Sygn. akt XI Ka 1145/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SO Katarzyna Żmigrodzka

Sędziowie: SO Sławomir Kaczor

SO Magdalena Kurczewska – Śmiech –spr.

Protokolant: st. prot. Małgorzata Polaczek

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Kwaśnickiej

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015r.

sprawy R. K. (1)

oskarżonego z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii i innych

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Opolu Lubelskim

z dnia 7 sierpnia 2014r. sygn. akt VII K 192/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1/uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej;

2/uniewinnia oskarżonego od dokonania czynu II zarzuconego mu aktem oskarżenia i w tej części wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa;

3/uchyla rozstrzygnięcia wydane na podstawie art. 316 § 1 kk; art. 70 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii w zakresie orzeczonego przepadku dowodu rzeczowego opisanego w pkt 11 wykazu dowodów rzeczowych nr (...)

4/na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk art. 70 § 2 kk wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt I.1 warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 5 (pięciu);

5/na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 270 (dwieście siedemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość stawki na 10 (dziesięć) złotych;

6/ na podstawie art. 73 § 2 kk i art. 71 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii na okres próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora;

7/na podstawie art. 71 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii nakłada na oskarżonego obowiązek kontynuacji leczenia odwykowego w poradni uzależnień;

8/na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 lutego 2014 r. do 27 czerwca 2014 r.;

9/przyjmuje, że zwolnienie od opłaty dotyczy obu instancji;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego adw. Marioli Szcześniak, Kancelaria Adwokacka w Opolu Lubelskim 516 (pięćset szesnaście) złotych 60 groszy tytułem wynagrodzenia za obronę wykonaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciąża Skarb Państwa.

XI Ka 1145/14

UZASADNIENIE

R. K. (1) został oskarżony o to, że:

I/w dniu 13 lutego 2014 roku w P. woj. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowych i środków odurzających w postaci 64,56 grama siarczanu amfetaminy oraz 2,16 grama ziela konopi innych niż włókniste tj. o czyn z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 z 2005 r poz. 1485 z późn. zm)

II/w dniu 13 lutego 2014 roku w P. woj. (...) w celu puszczenia w obieg przechowywał trzy podrobione banknoty o nominałach 50 zł o serii i numerze (...) każdy oraz jeden podrobiony banknot o nominale 10 zł o serii i numerze (...) tj.o czyn z art.310 §2 kk.

Wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2014 r Sąd Rejonowy w Opolu Lubelskim w sprawie VII K 192/14 uznał go winnym zarzucanych mu przestępstw i w pkt. 1 aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust 2 w zw. z ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2012 r poz 124) i za to na podstawie art. 62 ust 2 cyt Ustawy wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na zasadzie art. 70 ust 2 cyt. Ustawy orzekł przepadek suszu roślinnego koloru zielono-brązowego oraz skryształizowanej substancji koloru białego, szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1-4 i 11 na k. 97-97v akt spraw, zarządzając ich zniszczenie i z pkt II aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 310 § 2 w zw. z. § 1 kk i za to na podstawie art. 310 § 2kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 316 § 1 kk orzekł przepadek trzech banknotów każdy o nominale 50 złotych i jednego banknotu o nominale 10 złotych, szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 7, 8 na k. 97v akt sprawy; na podstawie art. 85 kk oraz art. 86 § 1 kk orzeczone jednostkowe kary połączył i wymierzył karę łączną 2 lat pozbawienia wolności; na zasadzie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 lutego 2014 roku do dnia 7 sierpnia 2014 roku; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Marioli Szcześniak z Kancelarii Adwokackiej w Opolu Lubelskim wynagrodzenie w kwocie 1014,75 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu; zwolnił oskarżonego w całości od kosztów sądowych, poniesione wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa

Apelację od powyższego wyroku wniósł:

1.prokurator zaskarżając powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o środka karnym. Zarzucił:

I. obrazę prawa karnego materialnego pod postacią art. 70 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz 1458 z późn. zm) poprzez jego niesłuszne zastosowanie jako podstawy orzeczenia o przypadku dowodu rzeczowego w postaci pudełka z zawartością wysuszonych łądyg, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 11 na k. 97v akt sprawy i zarządzenia jego zniszczenia, w sytuacji gdy postanowieniem

z dnia 23 kwietnia 2014 roku w sprawie Ds. 216/14S Prokurator Rejonowy w Opolu Lubelskim wyłączył wskazany dowód wraz z materiałami postępowania celem przeprowadzenia odrębnego postępowania w zakresie ujawnionego przestępstwa z art. 63 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz 1458 z późn. zm)

II. obrazę prawa karnego materialnego pod postacią art. 316 § 1 kk poprzez jego niesłuszne zastosowanie jako podstawy orzeczenia o przepadku dowodów rzeczowych w postaci trzech banknotów, każdy o nominale 50 złotych i jednego banknotu o nominale 10 złotych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 7 i 8 na k. 97v akt sprawy, w sytuacji gdy postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2014 roku w sprawie Ds. 216/14/S Prokurator Rejonowy w Opolu Lubelskim wyłączył wskazane dowody wraz z materiałami postępowania celem przeprowadzenia odrębnego postępowania w zakresie ujawnionego przestępstwa z art. 310 § 1 kk

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie rozstrzygnięcia o przepadku dowodu rzeczowego w postaci pudełka z zawartością wysuszonych łądyg, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz 11 na k. 97v akt sprawy i zarządzenia jego zniszczenia oraz uchylenia rozstrzygnięcia o przepadku dowodów rzeczowych w postaci trzech banknotów, każdy o nominale 50 złotych i jednego banknotu o nominale 10 złotych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz 7 i 8 na k. 97v akt sprawy.

2. obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości o zarzucając:

1/obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

-art. 5 §2 kpk poprze niepowzięcie przez Sąd uzasadnionych wątpliwości co do posiadania przez oskarżonego zamiaru bezpośredniego puszczenia posiadanych falsyfikatów w obieg, pomimo, że na takie wątpliwości wskazuje właściwa ocena materiału dowodowego, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w zakresie wypełnienia przez oskarżonego znamion przestępstwa z art. 310 § 2 kk;

-art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez wydanie orzeczenia z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, w szczególności odnośnie oceny wyjaśnień oskarżonego, który stanowczo i konsekwentnie podtrzymywał, iż posiadał podrobione banknoty na kilka miesięcy przed znalezieniem ich przez funkcjonariuszy policji i w okresie posiadania nigdy nie puścił ich w obieg ani nigdy nie miał takiego zamiaru, podczas gdy Sąd I instancji uznał, iż wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie nie są wiarygodne i stanowią jedynie realizację prawa do obrony, co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych, co do wypełnienia przez oskarżonego znamion przestępstwa z art. 310 § 2 kk

-art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 kpk poprzez dokonanie niepełnej oceny zeznań przesłuchanego na rozprawie świadka P. K. (1), pominięcie materiału dowodowego w zakresie w jakim przemawia na korzyść oskarżonego bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska, co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych, co do posiadania przez oskarżonego zamiaru bezpośredniego wprowadzenia przechowywanych przez niego podrobionych dokumentów w obieg;

2/błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na niezasadnym przyjęciu, iż oskarżony przechowywał cztery podrobione banknoty w celu puszczenia ich w obieg, podczas gdy oskarżony wprost przyznał, iż nie miał zamiaru wprowadzać podrobionych pieniędzy do obiegu, co koresponduje z zeznaniami świadka P. K. (2) – kolegi oskarżonego, co doprowadziło do błędnego ustalenia, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 310 § 2 kk;

3/rażącą niewspółmierność kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności bez zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności dotyczących wymiaru kary, jej celów wychowawczych oraz dyrektyw wymiaru kary wobec sprawcy młodocianego uzasadnia orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby za czyn z pkt I aktu oskarżenia oraz uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z pkt II aktu oskarżenia; zaś w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd powyższych wniosków, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt II poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby; względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

obydwie apelacje w zakresie stawianych zarzutów jak i wniosków dotyczących zamiany zaskarżonego wyroku są zasadne.

Sąd Rejonowy uznając oskarżonego winnym dokonania czynu opisanego w pkt. I uznał, że R. K. (1) wyczerpał wszystkie znamiona czynu z art. 310 par. 2 kk tj. przyjął, że oskarżony przechowywał podrobione banknoty 50 zł oraz 10 zł w celu puszczenia ich w obieg. Wskazał w uzasadnieniu, iż konstatacja o tym, że oskarżony przechowywał banknoty, w celu puszczenia w obieg wynika z zasad doświadczenia życiowego. Celem bowiem posiadania podrobionych pieniędzy jest puszczenie ich w przyszłości w obieg. Negację oskarżonego, co do takiego celu działania, potraktował jako linię jego obrony.

Z tym stanowiskiem sądu rejonowego nie sposób się zgodzić, choć argumentacja obrońcy oskarżonego, że sąd naruszył art. 5 par. 2 kpk jest niezasadna. Reguła art. 5 par. 2 kpk sprowadza się do tego, że wszelkie wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych, powinny być wyjaśnione i usunięte przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją tłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca.

Rację ma natomiast obrońca oskarżonego podnosząc, że dokonując oceny materiału dowodowego sąd naruszył reguły swobodnej oceny dowodów.

Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie mogą one stanowić arbitralnego powołania się na zasady doświadczenia życiowego bez rozważenia innych dowodów zebranych w sprawie.

Wskazać należy, że dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności z art. 310 par. 2 kk koniecznym było ustalenie, że oskarżony wypełnił wszystkie ze znamion art. 310 par. 2 kk a zatem, że przechowywał podrobione banknoty a celem tego przechowania było puszczenie ich w przyszłości w obieg. Zgodnie bowiem z orzeczeniem Sądu Najwyższego wydanym w sprawie SN III KK 27/07 Lex nr 307785 przechowywanie fałszywego banknotu, bez wspomnianego wyżej celu, nie wyczerpuje znamion żadnego czynu zabronionego pod groźbą kary.

Sąd Rejonowy wyrokując dysponował wyjaśnieniami oskarżonego, który podał, że posiadał zakwestionowane banknoty od około roku czasu, tj. od września, października 2013 r. Miał świadomość, że zostały one podrobione. Nie miał zamiaru puszczać ich w obieg, natomiast służyły mu one jako tzw. smifki do wciągania amfetaminy. Nie zaniósł ich na policję gdyż obawiał się odpowiedzialności karnej (wyjaśnienia oskarżonego k. 42).

W sprawie nie istnieją przeciwdowody na twierdzenia oskarżonego, który jak sąd wcześniej ocenił, złożył szczerze wyjaśnienia. Wręcz odwrotnie, to co podał, zostało potwierdzone innymi zebranymi dowodami w sprawie. Z opinii sądowo – psychiatrycznej wydanej wobec R. K. (1) wynika, że oskarżony jest osobą uzależnioną od kilku substancji psychoaktywnych , jeżeli jego relacja na temat brania narkotyków jest rzetelna (k.248v). Został przecież zatrzymany do niniejszej sprawy i także był w posiadaniu amfetaminy, gdzie wyjaśnił, że była ona na jego użytek. Z protokołu

ogłędzin (k. 36-38) wynika, że podrobione banknoty noszą ślady zagięć, mają widoczne ubytki w druku. Obrazuje to dokumentacja fotograficzna.

Zestawienie tych faktów przekonuje, iż nie ma dowodów w sprawie, które pozwoliłyby na obalenie twierdzeń oskarżonego, że w posiadaniu podrobionych banknotów był od około roku, nie miał zamiaru puszczać ich w obieg i służyły mu one do zażywania amfetaminy. Sąd Rejonowy ten fragment oceny materiału dowodowego zastąpił doświadczeniem życiowym, co oznacza jak słusznie podnosi obrońca oskarżonego obrazę reguły art. 7 kpk, co z kolei skutkowało naruszeniem art. 410 par. 1 kpk.

Matka oskarżonego B. K. także zeznała, że syn pokazywał jej kiedyś podrobione pieniądze (k.69). Wskazany czas, określony jako przeszłość, także nakazuje przyjąć, że oskarżony był w posiadaniu banknotów od dłuższego czasu, co koreluje jego wyjaśnieniami. Ten fakt przeczy temu by R. K. miał zamiar puścić je w obieg.

W świetle powyższego nie ma żadnego dowodu na to by posiadanie przez R. K. fałszywych banknotów miało zostać zrealizowane przez puszczenie ich w obieg.

Stąd też sąd uznał, że słusznie podnosi obrońca oskarżonego, iż w sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów na to by oskarżony działał w celu puszczenia banknotów w obieg, by przyświecał mu zamiar kierunkowy, bezpośredni, istnienie którego jest warunkiem odpowiedzialności karnej z art. 310 par. 2 kk. Argumentację obrońcy Sąd Okręgowy w pełni podziela.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 437 par. 2 kpk Sąd Okręgowy uniewinnił oskarżonego od dokonania czynu z art. 310 par. 2 kk, w tej części wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa co znalazło umocowanie w treści art.632 pkt. 2 kpk. Rozstrzygnięcie to zostało poprzedzone rozwiązaniem kary łącznej pozbawienia wolności.

Skutkiem powyższego było też uchylenie środka karnego orzeczonego na mocy art. 316 par. 1 kk, co stanowiło zadośćuczynienie żądaniu prokuratora w tym zakresie, w złożonej przez niego apelacji, obok tam wymienionej przyczyny, którą było wyłączenie tego dowodu do odrębnego postępowania i nie przekazanie go do dyspozycji sądu rejonowego.

W tej części wskazać należy, że rację ma prokurator domagając się uchylenia wobec oskarżonego środka karnego orzeczonego wobec R. K. na mocy art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w części dotyczącej orzeczenia przepadku dowodu rzeczowego opisanego w pkt. 11 tj. pudełka z zawartością suszu roślinnego. Jak wynika z postanowienia prokuratora z dnia 23 kwietnia 2014 r (k. 97 v, 265-266) dowód ten opisany w pkt. 11 wykazu dowodów rzeczowych nr (...) został wyłączony do odrębnego postępowania. Nie został zatem przekazany do dyspozycji sądu i nie mógł być objęty żadnym rozstrzygnięciem.

Rację ma obrońca oskarżonego zarzucając rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego poprzez odstąpienie od zastosowania dobrodziejstwa art. 69 par. 1 i 2 kk.

Skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych w zakresie winy jak i kwalifikacji prawnej drugiego z przypisanych mu czynów. W ocenie sądu okręgowego wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, która winna być uwzględniona przy zastosowaniu art. 54 par 1 kk., który stanowi, że wymierzając karę młodocianemu sąd kieruje się przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować. Niewątpliwie R. K. (3) jest osobą młodocianą, co skutkuje, iż priorytetem przy rozważeniu dolegliwości winno być to, że oddziaływanie kary powinno mieć charakter wychowawczy. Zdaniem sądu okręgowego orzeczenie kary bezwzględnego pozbawienia wolności takiego priorytetu nie spełnia, w stosunku do oskarżonego skazanego wyłącznie za czyn I zarzucony mu aktem oskarżenia. Wskazać należy, że postawa R. K. (1) prezentowana w toku postępowania rokuje to, że pomimo niewykonania kary pozbawienia wolności nie popełni on w przyszłości przestępstwa. Oskarżony przyznał się do winy, złożył szczerze wyjaśnienia. Jego uprzednia karalność za czyn z art. 178 a par.2 kk (karta k.421) nie niweczy przekonania, że oskarżony będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. Pozytywna prognoza kryminalistyczna znajduje swoje umocowanie także w tym, że oskarżony podjął pracę (umowa zlecenia k. 413), co oznacza, że prowadzi ustabilizowany tryb życia. Nadto od

dnia 22 sierpnia 2014 r. podjął terapię w (...) w O. (k. 414). Wszystkie te elementy skutkują tym, że Sąd Okręgowy uznał za zasadne i celowe warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej za czyn I aktu oskarżenia na okres lat 4 , oddając jednocześnie oskarżonego na mocy art. 73 par. 2 kk pod dozór kuratora sądowego. Jednocześnie sąd uznał, że to kurator będzie osobą zobowiązaną do kontroli zachowania oskarżonego także z uwagi na treść art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2005 r .o przeciwdziałaniu narkomanii. Zważył, że orzeczona przez Sąd Rejonowy kara roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności jest karą adekwatną do stopnia szkodliwości społecznej czynu i jego wagi.

Ponieważ oskarżony podjął leczenie odwykowe, o którym mowa wyżej, sąd na podstawie 71 ust.1 cytowanej ustawy orzekł o kontynuacji leczenia odwykowego w poradni uzależnień. W świetle opinii psychiatrycznej oraz postawie oskarżonego, który dobrowolnie i samodzielnie podjął leczenie, dostrzegając taką konieczność, nie budzi wątpliwości fakt, że R. K. jest osobą uzależnioną o czym mowa w złożonej do akt opinii psychiatrycznej.

Z uwagi na właściwe oddziaływanie na oskarżonego i konieczność tego aby po jego stronie – przy warunkowym zawieszeniu kary pozbawienia wolności- istniała realna dolegliwość, sąd na mocy art. 71 par. 1 kk orzekł wobec niego karę grzywny 270 stawek dziennych po 10 zł stawka. Jej wysokość miarkował adekwatnie do stopnia szkodliwości społecznej czynu, który jest znaczny zważywszy na ilość posiadanej amfetaminy i sytuację materialną oskarżonego.

Tak orzeczone kary zdaniem sądu spełnią swój cel zarówno z punktu widzenia prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Na mocy art. 63 par. 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 lutego 2014 r. do dnia 27 czerwca 2014 r.

Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1997 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od opłat za obie instancje.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, stwierdzając, że kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie ujawniła uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu.

Wynagrodzenie obrońcy z urzędu uzasadnia przepis art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r Prawo o adwokaturze i par. 14 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie art. 624 par. 1 kpk sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty wydatków w postępowaniu odwoławczym uznając, że jego sytuacja materialna jest trudna i oskarżony nie jest w stanie ich uiścić.

Magdalena Kurczewska – Śmiech Katarzyna Żmigrodzka Sławomir Kaczor